

δυναθῶ νὰ εἶπω ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς λόγους ἐν Νεαπόλει εἰς τὸ Καστελκαπουάνον.

Αἱ σύζυγοι τῶν Καπεκῶν, ὑπεδέξαντο τὸν Μαμφρέδην, μεθ' ὅλης τῆς γυναικείας χάριτος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Λήγημα ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Κωτερέτζ, Σεπτέμβριος.

«Τὸ πᾶν τετέλεσται . . . Ἀνεχώρησεν . . . Διὰ τί εἶμαι ἀκόμη ἐδῶ; Δὲν τὸ γνωρίζω. Διὰ τί ἐξ ἐναντίας θ' ἀνεχώρουν; Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἴδω πλέον.

«Ἀπὸ τίνος ἦτον ἔτι μᾶλλον εὐμενεστέρα πρὸς ἐμέ; μοι ὠμίλει ἀπαύστως περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δημιουργήσῃ θέσιν τινὰ ἐν τῇ ἐργασίᾳ μου. Τὰ χαρακτηριστικά της μοὶ ἐφαίνοντο ἡλλοιωμένα· δὲν ἐγέλα πλέον. Προχθὲς ἐξήλθομεν ὁμοῦ μετὰ τὸ γεῦμα. Ὁ κόμης Χαλζὺ μὲ ἡγάπα καὶ μοὶ ἐνεπιστεύετο προθύμως τὴν βαρωνίδα, πρὸς τὴν προσεφέρετο μᾶλλον ὥς πρὸς νεάνιδα ἢ ὥς πρὸς γυναῖκα.

«Θλιβερά προαίσθησις μ' ἐστενοχώρει. Παρὰ τὰς ἀποπείρας τῆς βαρωνίδος, ἡ συνδιαλέξις μας περιωρίζετο εἰς τινὰς μονοσυλλάβους λέξεις. Ἀφοῦ ἐδαπανήσαμεν πολὺν χρόνον, ὅπως ἀνέλθωμεν ἀπόκρημνον ράχιν ἐκαθήσαμεν ὑπεράνω χαράδρας. Ἀπόλυτος σιωπὴ ἐβασίλευσεν ἐπὶ πολὺ.

«— Αὐριον ἀναχωροῦμεν, εἶπε τέλος ἡ βαρωνίς.

«Στιγμιαίως συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ τὴν ἀπωθῶ ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας μου βομβοῦντος χειμάρρου καὶ νὰ τὴν ἀκολουθῶ καὶ ἐγώ.

«Δὲν ἀπῆντησα, ἐκάτερος δ' ἀπέφυγε τὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου.

«Μετὰ τέταρτον ὥρας, ἡ κυρία Δεραμπέρ ἐψιθύρισε διὰ πεπνιγμένης φωνῆς:

«— Ὁ πατήρ μου ἔχει υἱὸν μονογενῆ, τὸν ὁποῖον πρὸ ἐξαετίας ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ, διότι ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα διδασκάλου τῆς ἱερογραφίας.»

«Ἀ! φίλε μου, ἠνόησα, πρῶτον ἤδη, τί ἀξίζουσιν ἡ περιουσία καὶ οἱ τίτλοι; ἠνόησα διὰ τί ἀκαταμάχητος δύναμις μ' ἐκώλυε νὰ προφέρω τὴν ἐρωτικὴν λέξιν, ὅσκις αὕτη ἐκ τῆς καρδίας ἀνῆρχετο εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἐγὼ πτωχός, ἀγνωστος, καταγωγῆς ἀσήμου, ἡδυνάμην νὰ προτείνω εἰς τὴν βαρωνίδα Δεραμπέρ, εἰς μίαν τῶν ἐν Παρίσις διαπρεπουσῶν ἐπὶ πλούτῳ καὶ καλλονῇ, νὰ γίνῃ σύζυγός μου, χωρὶς νὰ διεγείρω τὰς ἀγενεστέρας ὑποψίας, χωρὶς νὰ καταισχυθῶ; Καὶ ἡ

δυνάμην νὰ εἶπω εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην: Γενοῦ ἐρωμένη μου;

«Ἐδοκίμασα τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνῆκουστον παραφορὰν ὀργῆς καὶ λύσεως· ἀνεκάλυφα ἐν τῇ διαγωγῇ τῆς κυρίας Δεραμπέρ τὴν φρικτοτέραν φιλαρέσκειαν, τὴν πονηροτέραν ἀπῆνειαν. Διὰ τί νὰ καταβάλῃ τόσας φροντίδας, τόσας προσπάθειας, ὅπως ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς νεκρόν, ἀφοῦ ὤφειλε νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ εὐθύς ὡς θ' ἀνεξωγοῦναι ἐν ἐμοὶ τὴν δύναμιν νὰ πάσχῃ; Ἡθέλησε νὰ καρπωθῇ τὴν δόξαν μίαν ἀναστάσεως;

«Ἐστράφην πρὸς τὴν κυρίαν Δεραμπέρ. Τὸ βλέμμα, δι' οὗ τὴν περιέβαλον, θὰ ἦτο τρομερόν, ἀλλ' ἡ ὀργή μου κατηνύσθη πρὸ τῆς κατηφούς καὶ γλυκείας ἐκφράσεως τοῦ προσώπου της, ὅπερ ἐφώτιζον αἱ τελευταῖαι λάμψεις τοῦ λυκόφωτος. Οὐδὲν εἶμαι, οὐδὲ ποτὲ πιθανῶς θὰ ἤμαί τι, ἐσκέφθην. Ποίαν δόξαν, ποῖον κοῦφον θρίαμβον δύναμαι νὰ παράσχω εἰς γυναῖκα; Καὶ ἡ καρδιά μου ἐνεπλήσθη εὐγνωμοσύνης.

«Εἶχε νυκτώσει, ὅτε ἡ κυρία Δεραμπέρ ἐγερθεῖσα ἔλαβε τὸν βραχιονά μου. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνομιζόμην δυστυχῆς . . . Δυστυχῆς! Ἦτο πλησίον μου ἤκουον τὴν θορυβώδη ἀναπνοήν της, ὁ βραχίον της ἔτρεμεν ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου. Ἐτρεμε, περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος. Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου της, χωρὶς νὰ προφέρωμεν λέξιν· ἐκεῖ, παρασυρθεὶς ὑπὸ αἰσθηματος ἀνωτέρου τῆς θελήσεώς μου, ἔλαβον τὴν χεῖρά της καὶ ἀπέθεσα ἐπ' αὐτῆς παρατεταμένον ἀσπασμόν.

«Ἡ κυρία Δεραμπέρ δὲν τὴν ἀπέσυρε· με παρητήρει. Ἐνόμισα ὅτι εἶδον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

«— Θὰ εὐαρεστηθῇτε ν' ἀποχαιρετήσητε τὸν πατέρα μου, εἶπε καὶ εἰσῆλθεν.

«Τὸ βλέμμα της μὲ εἶχε μαγεύσει. Ἐπεισθὴν πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ κόμης Χαλζὺ θὰ μοὶ προσέφερε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Μετὰ μίαν ὥραν εὐρισκόμην πλησίον του. Μὲ ἀπεχαιρέτισε μετὰ θελκτικῆς φιλοφροσύνης, προτρέψας με ὅπως, ἐπιστρέφων εἰς Παρίσιους, τὸν ἐπισκεφθῶ. Ἡ κ. Δεραμπέρ δὲν ἐνεφανίσθη. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἤλπιζον ἔτι. Ἀλλὰ τί; δὲν γνωρίζω.

«Καὶ τὴν ἐπαύριον οὐδὲν, οὐδὲν πλέον ἐν τῷ κόσμῳ . . . Εἶχεν ἀναχωρήσει. Ἀλέκο, δὲν εἶχον ἔτι πάθει . . . Καὶ ὁμως, πίστευσόν με, δὲν ἀπατῶμαι, ἡ γυνὴ ἐκείνη μὲ ἀγαπᾷ . . . ἀλλ' αἰσχύνεται διὰ τοῦτο ἀναμφιβόλως . . . Καὶ αὕτη! . . . ὦ! αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου!»

Παρίσις, Ἰανουάριος.

«Ἐνθυμεῖσαι, Ἀλέκο, ὅτι πρὸ ὀκτῶ μηνῶν, ὅτε προσεπάθεις νὰ μὲ θεραπεύσης, σοὶ ἀπῆντων: ἀδύνατον νὰ ζήσω; Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάρχουσι μόνον ἐτέραι καὶ οἰκοκυραί. Αἱ μὲν ἀπέχθειαν, αἱ δὲ ἀηδῖαν μοὶ ἐμπνέουσι. Δὲν μοὶ ἀντέλεγες, διότι ἠνόεις, ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ δικαίου, τὴν φοβεράν δυστυχίαν μου, ἀλλ' ἐψιθύ-

ρίζες χαμηλοφώνως: ὑπάρχουσι καὶ γυναῖκες.

«Εἶχες μυριάκις δίκαιον. Ὑπάρχουσι γυναῖκες, ὄντα, ἀτινα ἔχουσι περισσοτέραν ἡμῶν ἀγνότητα, αὐταπάρνησιν καὶ καλλοπὴν.

«Εἶνε πρώτη πρωὶνὴ ὥρα· ἡ βροχὴ πίπτει κρουνηδὸν ἐπὶ τῆς στέγης μου· εἶνε μία τῶν πενθιμοτέρων νυκτῶν, ἐξ ὧν ποτὲ περιεκαλύφθησαν οἱ Παρίσιοι, εἶμαι μόνος ἐν τῷ ὀρόφῳ μου, καὶ ἐν τούτοις ἡ χαρὰ πλημμυρεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ μου . . . Ἀφοῦ τῇ ἔγραψα, δὲν μοὶ ὑπολείπεται ἢ νὰ διακηρύξω τὴν εὐτυχίαν μου.

«Πῶς διέρρευσαν οἱ δύο μῆνες, οἱ μεσολαβήσαντες ἀπὸ τῆς ἐκ Κωτερέτζ ἀναχωρήσεώς της, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὴν ἐπανεῖδον, τοῦτο δὲν ἐξετάζω. Γνωρίζω μόνον ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον δι' ἐμέ οὔτε παρόν, οὔτε μέλλον, οὔτε ἡμέρα, οὔτε νύξ. Ἐνίοτε διηρχόμην ἡμέρας ὀλοκλήρους χωρὶς νὰ ἐγερθῶ τῆς κλίνης. Τί μὲ ὠφέλει; Πολλάκις ἔμενον μέχρι τῆς πρωίας ἐπὶ τοῦ θρονίου μου. Πανταχοῦ ἐβλεπον τὸ χάος, τὸ ψῦχος, τὸ σκότος. Μετὰ μηνιαίαν ἐν Παρίσις διαμονὴν ἔλαβον σημειώσιν, περιέχουσαν τὰς λέξεις μόνον ταύτας: «Διὰ τί δὲν ἔρχεσθε νὰ μᾶς ἴδητε;» Ἀπῆντησα: «Ἀδύνατον»· χωρὶς ν' ἀπαλλαγῶ τῆς θλιβερᾶς ληθαργίας μου.

«Τέλος ἐσπέραν τινά, τὴν 4ῃ Δεκεμβρίου, ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου ἠνεώχθη. Ἦτο ἐκείνη, πάντοτε ὥραία, ἀλλ' ὠχρὰ καὶ ἰσχνή. Διευθυνθεῖσα πρὸς με ἔλαβε τὰς χεῖράς μου καὶ μοὶ εἶπε βραδέως:

«— Σὺς ἀγαπᾷς μὲ ἀγαπάτε καὶ σεῖς, ὥστε νὰ συναινέσετε νὰ μὲ νυμφευθῇτε;»

«Ὑπάρχουσι συγκινήσεις ἀνέκφραστοι. Μετὰ μίαν ὥραν ὠλόλυζον ἔτι πρὸ τῶν ποδῶν της, ἐκείνη δὲ ὑπεμειδία καὶ ἐδάκρυε συγχρόνως.

«— Ὁ γάμος μας ἀδύνατον νὰ τελεσθῇ τώρα, ἔλεγεν· ἀνήκω εἰς τὸν πατέρα μου, δὲν θέλω δὲ νὰ πικρῶν τὰς τελευταίας ἡμέρας του· ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην καὶ νὰ σὰς ἀφήσω ν' ἀποθάνετε, ἐξηκολούθησε μετὰ βλέμματος, ὅπερ ἀδύνατον νὰ λησμονήσω· ἂν ἦμαι ἔνοχος, ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ, περὶ τούτου εἶμαι βεβαία.

«Εἶτα μοὶ διηγήθη τὸν μετὰ τὸν χωρισμόν μας βίον της. Εἶχεν ὑποφέρει, φίλε μου, ὅσον ἐγώ! Τρεῖς ἤλθε μέχρι τῆς θύρας μου, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος ν' ἀναβῇ εἰς τὸ δωματίόν μου.

«— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διατάσσω, μοὶ εἶπεν ἀποχωρίζομένη με. Θέλω νὰ ἔχετε γράψῃ πολλὰ νέα κεφάλαια τοῦ ἔργου σας κατὰ τὴν προσηχὴ ἐπάνοδόν μου.»

«Τὴν αὐτὴν νύκτα εἰργάσθη.

«Πάντες ἀπεδώκατε εἰς τὴν δραστηριότητά μου καὶ εἰς τὴν παντοδυναμίαν τῆς θελήσεώς μου τὴν αἰφνιδίαν ἐξέγερσιν τοῦ νοός μου καὶ τὴν ταχείαν ἐπιτυχίαν μου. Ἀλλ' ἡ θέλησίς μου, τὸ τάλαντόν μου ἦτον ἐκείνη, τὸ ὄνομα δὲ ταύτης ὤφειλε νὰ δοξασθῇ ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ μου. Μὲ ἡγάπησεν ἄσημον, ἀγνωστον, καταπεφρονη-

μένον. Δὲν τῇ ἐφείλον νὰ δοξάσω τὸ ὄνομα, ὅπερ ἤθελε νὰ φέρῃ;

«Ἡ Μαρία κατέβαλε μοναδικὰς προσπαθείας, ὅπως μὲ πείσῃ ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ ὁρόφου μου.

«— Ἀφοῦ εἶμαι πλουσία εἶσαι καὶ σὺ ἐπίσης πλούσιος, μοὶ λέγει συχνάκις· ἀφοῦ ἀρνεῖσαι νὰ κατοικήσῃς μαζί μου ἀποδεικνύεις ὅτι δὲν μὲ θεωρεῖς ὡς σύζυγόν σου. Προσιμᾶς λοιπὸν νὰ μένης ἐλευθερός;»

«Μέχρι τοῦδε ἀντέστην, διότι δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλείψω τὸ μέρος, ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον μοὶ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά της.

«Ἐπισκέπτομαι συχνάκις τὸν κόμητα Χαλζύ. Ὁ γέρον οὗτος μὲ ἀγαπᾷ καὶ χαίρει ὡς πατὴρ διὰ τοὺς θριάμβους μου. Ὅτ' μ' ἐμίσει, ἂν ἡ θυγάτηρ του ἔφερε τὸ ὄνομά μου. Αἰσθάνομαι ἐνίοτε τύψεις συνειδήτος, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἡ στοργή του προέρχεται ἐκ πεπλανημένης ιδέας· ἀλλὰ θὰ ἠδύνατο ἀναμαρτήτως νὰ διαταράξῃ ὑπαρξίν ἐτοιμοθάνατον;

«Κατ' ἔτος ὁ κόμης διέρχεται τοὺς χειμερινοὺς μῆνας εἰς τὴν ἐπαυλιν φίλου τινός, παρὰ τὴν Νικαίαν. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ Μαρία εἶνε ἐλευθέρᾳ ἀποσυρόμεθα τότε εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Προαστείου Ἀγίου Ἰακώβου, ὑπὸ τὸ ὄνομα κύριος καὶ κυρία Καρριέ. Μία ἐξαδέλφη τῆς Μαρίας, συνεζευγμένη ἐν Βερολίνῳ, γνωρίζει τὸ ἀπόρητόν μας. Ὁ κόμης νομίζει ὅτι ἡ κόρη του εὐρίσκειται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξαδέλφης της.

«Μεθ' ὁποίας χαρᾶς εἰσερχόμεθα ἐντὸς τῆς φυλακῆς μας, ἀληθοῦς φυλακῆς διὰ τὴν Μαρίαν, καὶ μεθ' ὁποίας ἀπελπισίας ἐξερχόμεθα αὐτῆς! Ἐν αὐτῇ ἐργάζομαι, ἐν αὐτῇ ἡ διάνοιά μου ὑψοῦται, ἐν αὐτῇ πρὸ πάντων ἡ ψυχὴ μου ἐξαγνίζεται καὶ λαμπρύνεται. Ἐν τοῖς ἀγῶσι περὶ συμπερόντων, ἐν ταῖς παντοδαύτοις ἐλπίσιν, ἐν ταῖς μυρίαῖς περιπλοκαῖς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, τὸ ἠθικὸν φρόνημα, κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον, ταράσσεται πάντοτε, ἡ ἀβρότης ἀμβλύνεται, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς Μαρίας εἶνε ἱερὸν ἄδυτον. Πᾶν ὅ,τι ἡ προσφιλεῖς αὕτη σύντροφος λέγει ὅτι εἶναι καλὸν ἢ κακόν, ὁ Θεὸς τὸ λέγει. Ἀλέκο, εἶμαι εὐτυχέστατος!»

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

Ο Φ Μ Α Ν

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Διήγημα

Βροντώδης φωνὴ κρᾶζουσα : «Ἡ παράστασις ἀρχεται!» μ' ἀπέσπασε τοῦ γλυκέρος ὕπνου, εἰς δὲν ἤμην βεβουθισμένος.

Τὰ τετράχορδα βομβοῦσι... κρότος κυμβάλου... συμφωνία σάλπιγγος... φωνὴ κλαρίνου... προανακρούσματα βιολίου...

Τρίβω τοὺς ὀφθαλμούς... ὁ διάβολος μὲ περιπαίζει;...

Ὅχι, εὐρίσκομαι ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ

Ξενοδοχείου, εἰς δὲ ἔφθασα κατὰ κόπος χθὲς τὸ ἔσπερας.

Πλησίον μου κρέμαται σχοινίον κωδωνίσκου· τὸ σύρω, θεράπων τις ἐμφανίζεται.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! ὁποία σύγχυσις φωνῶν, ὀργάνων προσβάλλει τὰ ὠτά μου; Μὴ δίδεται ἐν τῷ ξενοδοχείῳ συναυλία;

— Ἡ Ὑμετέρα Ἐκλαμπρότης (εἶχον ἐν τῷ δειπνῷ πίνει σαμπάνιαν), ἀγνοεῖ ἴσως ὅτι παραπλεύρως τοῦ ξενοδοχείου ὑπάρχει θέατρον. Ἡ ἐπεστρωμένη αὐτὴ θύρα ἀνοίγεται ἐπὶ μικροῦ διαδρόμου ἀπολήγοντος εἰς τὸν ἀριθμὸν 23, τὸ θεωρεῖον τῶν ξένων.

— Τί; θέατρον! τὸ θεωρεῖον τῶν ξένων!

— Ναί, μικρὸν θεωρεῖον διὰ δύο ἢ τρία τὸ πολὺ ἄτομα, εἶνε διὰ τὰ πολὺ ἐκλεκτὰ πρόσωπα; Εἶνε περιφραγμένον μὲ κιγκλίδας, ἐπεστρωμένον διὰ πρασί-νου τάπητος, καὶ πολὺ πλησίον τῆς σκηνῆς. Ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Ἐκλαμπρότης ἀγαπᾷ; Δίδουν σήμερον τὸν Δὸν Ζουὰν τοῦ περιφήμου Μόζαρτ. Ἡ θέσις στοιχίζει ἐν καὶ ἡμισυ τάλληρον. Ὅτ' τὴν γράψωμεν εἰς τὸν λογαριασμόν.

Τὰς τελευταίας λέξεις ἀπήγγειλεν ἀνοίγων ταῦτοχρόνως τὴν θύραν τοῦ θεωρείου· διότι ἀκούων ἐγὼ προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Δὸν Ζουὰν εἶχον ὀρμήσει πρὸς τὸν δρόμον.

Ἡ αἰθούσα ἦτο εὐρεῖα, φιλοκάλως νῦ-τρεπισμένη καὶ καλῶς πεφωτισμένη· τὰ θεωρεῖα καὶ ἡ πλατεῖα ἔβριθον θεατῶν.

Αἱ πρῶται συμφωνίαι τῆς προεισαγωγῆς λαμπρὰν μοὶ παρέσχον περὶ τῆς ὀρχήστρας ιδέαν, καὶ ἂν οἱ ἡθοποιοὶ ἔψαλλον καὶ αὐτοὶ κατὰ τι δεξιῶς, ἐπαξίως θ' ἀπήλαυνον τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ μεγάλου διδασκάλου.

Εἰς τὸ μεσώφωνον, τὸ φρικῶδες καὶ ζοφερόν : *Regno all punto* διέχυσεν ἐν τῇ ψυχῇ μου βαθὺ αἶσθημα φόβου.

Τὰ ἐν τῇ ἐβδόμῃ κλίμακι παιδρὰ σαλπίσματα ἀντήχησαν ὡς ἡ ἑξάλλος κραυγὴ τοῦ ἐγκλήματος· ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπον ἐξερχόμενα τῶν ζώων τοῦ σκότους πνεύματα πύρινα μὲ τοὺς πυριφλεγεῖς τῶν ὀνυχας, εἶτα ἀνθρώπους παραφόρως χορεύοντας περὶ τὰ χεῖλη τῆς ἀβύσσου.

Ἡ πάλῃ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως πρὸς τὰς ἀγνώστους δυνάμεις τὰς περιστοιχούσας αὐτὴν ἵνα τὴν φθείρῃσι παρέστη ἐν τῷ πνεύματί μου.

Τέλος ἡ θύελλα κατευαίνεται, ὑψοῦται ἡ αὐλαία.

Τρέμων ἐκ ψύχους, ἐν τῷ μανδύᾳ του, καὶ θλιβερός τὴν ὄψιν, ὁ Λεπορέλλος προχωρεῖ, ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς νυκτός, πρὸ τῆς σκιάδος, καὶ ψιθυρίζει : *Notte e giorno fatigar*... Καὶ τόσον τελείως, ὥστε εἶπον περὶ τοῦ Ἰταλοῦ κατ' ἐμαυτόν, *Ah! che piacere*. Θ' ἀκούσω λοιπὸν ὅλα τὰ μέρη ὡς ὁ διδασκαλὸς τὰ συνέθεσε καὶ μᾶς τὰ παρέδωκεν.

Ὁ Δὸν Ζουὰν ἐξορμᾷ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Δόνας Ἀννας, ἥτις συλλαμβάνει τὸν ἔνοχον ἀπὸ τοῦ μανδύου. Ὅποσον θέαμα!

Ἡδύνατο νὰ ἦτο μεγαλειτέρα, μάλλον εὐκαμπτος καὶ μεγαλοπρεπεστέρα ἐν τῇ πορείᾳ της· ἀλλ' ὁποία κεφαλὴ! ὀφθαλμοί, ἐξ ὧν ἀναδίδονται, ὡς δέσμη ἡλεκτρικῶν ἀκτίνων, ὡς πῦρ γρηγοριανόν, ὅπερ οὐδὲν δύναται νὰ κατασβέσῃ, ἡ ὀργή, ὁ ἔρως, τὸ μῖσος, ἡ ἀπελπισία· πλόκαμοι μαῦροι κυματίζουσιν ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Ἐσθῆς λευκὴ, καλύπτουσα ἅμα καὶ προδίδουσα θέληγτρα, ἅτινα οὐδέποτε ἀκινδύνως θεωρεῖ τις. Ἡ καρδιά της, ἀποτόμως ὑπεγειρομένη, πάλαι σφοδρῶς... Καὶ τώρα, ὁποία φωνή! *Non sperar se non m'uccidi*.

Ἐν τῷ θορόβῳ τῶν ὀργάνων ἡ φωνὴ της ἐκρήγνυται ὡς ἀστραπή.

Μάτην ὁ Δὸν Ζουὰν ζητεῖ ν' ἀπαλαγῇ.

Τὸ θέλει πραγματικῶς;

Διατὶ τότε δὲν ἀπωθεῖ διὰ στιβαρὰς χειρὸς τὴν ἀσθενὴ αὐτὴν γυναῖκα;

Διατὶ δὲν τρέπεται εἰς φυγὴν;

Τὸ ἐγκλημὰ του τῷ ἀφήρησε τὴν δύναμιν, ἡ μεταξὺ ἔρωτος καὶ μίσους πάλῃ καθιστᾷ αὐτὸν ἀναποφάσιστον;

Ὁ γηραιὸς πατὴρ ἐπλήρωσε διὰ τῆς ιδίας του ζωῆς τὴν παράφορον ιδέαν τοῦ νὰ πολεμήσῃ ἐν τῷ σκότει κατὰ τοῦ φοβεροῦ τούτου ἐχθροῦ.

Ὁ Δὸν Ζουὰν καὶ ὁ Λεπορέλλος προχωροῦσι συνδιαλεγόμενοι ἐπὶ τοῦ προσκηνίου.

Ὁ Δὸν Ζουὰν ρίπτει τὸν μανδύαν του καὶ ἐμφανίζεται ἐν λαμπρᾷ βελουδίνῳ καὶ ἀργυροκεντήτῳ περιβολῇ· παράστημα εὐγενὲς καὶ μεγαλοπρεπές, ὅψις ἀρρενωπὴ, βλέμμα διαπεραστικόν, χεῖλη μαλθακῶς διαγραφόμενα.

Ἡ κίνησις τῶν ὀφρύων του παρέχει ἐνίοτε εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του ἐκφρασιν διαβολικὴν, ἐμπνέουσιν τρόμον ἀκούσιον, δίχως ν' ἀλλοιωσῇ τὴν καλλονὴν τῶν χαρακτηριστικῶν του.

Ὅτ' ἐλεγέ τις ὅτι ἐξασκεῖ μαγικὴν δύναμιν γοητείας, ὅτι ἐκείναι, ὡς ἀτενίζει, ἀδυνατοῦσι πλεον ν' ἀποσπασθῶσιν αὐτοῦ, καὶ ὀφείλουσι νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν μυστηριώδη αὐτὴν δύναμιν ἥτις τὰς ἀγεί ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Μακρὸς καὶ ἰσχνός, φέρων ἐσθῆτα μὲ λευκὰς καὶ ἐρυθρὰς ραδβώσεις, καὶ μικρὸν μανδύαν πορφυροῦν, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκαλυμμένην διὰ λευκοῦ πύλου μὲ πορφυροῦν πτερόν, ὁ Λεπορέλλος τρέχει περὶ τὸν κύριόν του.

Ἡ ὄψις του παραδόξον παρέχει μίγμα ἀκάκου ἀγαθότητος, δόλου, εἰρωνίας καὶ θράσους.

Ὡς βλέπει τις, ὁ πονηρὸς αὐτὸς γέρον εἶνε λίαν κατάλληλος διὰ θεράπων τοῦ Δὸν Ζουὰν.

Ἐτράπησαν εὐτυχῶς εἰς φυγὴν ἀναρριχηθέντες τὸ τεῖχος...

Πυρσοί...

Ἡ Δόνα Ἀννα καὶ ὁ Δὸν Ὀκτάβιος ἐμφανίζονται· μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος συννεφισμένος, περιέργως καὶ ἐπιτετηδευμένως ἐνδεδυμένος, εἰκοσιενὸς τὸ πολὺ ἐτῶν. Μνηστὴρ ὢν τῆς Ἀννας, διέμενε προ-